

[Skatteministeren]

Efter forslaget skal selskaber og foreninger m.v. betale indkomstårets forventede indkomstskat i løbet af indkomståret. Skattesatsen foreslås generelt nedsat til 34 pct. For den del af skatten, der ikke betales a conto i indkomståret, betales et tillæg.

Selskaber m.v. skal efter de foreslåede regler betale 50 pct. af gennemsnittet af de seneste tre indkomstårs pålignede indkomstskat i ordinær acontoskat. Selskaber m.v. kan selv vurdere, om årets forventede indkomstskat bliver større, og har derfor mulighed for at foretage frivillig indbetaling af acontoskat.

Acontoordningen er obligatorisk for selskaber m.v., hvis første indkomstår påbegyndes den 29. januar 1992 eller senere (fremsættelsesdagen).

For selskaber m.v., hvis første indkomstår er påbegyndt før denne dato, er acontoordningen frivillig. For selskaber m.v., der ikke vælger ordningen, forfalder skatten fortsat til betaling den 1. november i skatteåret, men med et tillæg på 11¼ pct. svarende til en skattesats på 38 pct.

For indkomståret 1992 foreslås en midlertidig ordning, hvorefter der åbnes adgang til, at selskabsskat m.v., der er betalt a conto senest 31. december 1992, godskrives i den endelige skatteopgørelse med et tillæg på 11¼ pct. svarende til en sats på 34 pct. for skat betalt inden årets udgang. Selskaber m.v., der vælger denne ordning, skal fremover benytte acontoordningen.

På finansloven for 1992 er der budgetteret med en fremrykning af betalinger på 800 mio. kr. fra finansåret 1993 til finansåret 1992.

Kommunernes andel af selskabsskatten påvirkes ikke af forslaget.

Gennemførelsen af ordningen skønnes at medføre engangsudgifter på 20 mio. kr. i Told- og Skattestyrelsen hovedsagelig i form af edb-udviklingsomkostninger. Udgifterne er optaget på finansloven for 1992.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg skal tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender samt lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten

(ligningsloven) m.m. (Ændring af reglerne om foranstaltninger for børn og unge, herunder reglerne om tvangsmæssig gennemførelse af foranstaltninger).

(Lovforslag nr. L 214).

Det er et grundlæggende familiepolitisk mål at skabe de bedst mulige betingelser for forældres og børns tilværelse, herunder leve op til intentionerne om at bevare familien samlet.

Børn og forældre er en sammenhængende helhed. Dette må respekteres som det fælles udgangspunkt og mål for alle initiativer, der retter sig mod børn, unge og deres familier.

Denne grundlæggende familiepolitiske mål-sætning om familiens enhed har særlig vægt, hvis et barn eller en ung har behov for støtte. Det bærende synspunkt skal være, at alle former for hjælp til børn og unge skal tage deres udgangspunkt i, at børn og deres forældre er en helhed, og at bevarelsen af denne helhed indgår som et overordnet mål for alle former for hjælp. Dette mål skal også afspejle sig i de retsregler, der skal være rammen om indsatsen over for barnet, den unge og familien.

Det nu foreliggende lovforslag er udarbejdet på grundlag af forslagene i betænkningen fra udvalget om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge (nr. 1212/1990).

Udvalget blev nedsat i august 1988 og fik til opgave at gennemgå de gældende regler i bistandslovens kapitel 8, 15 og 18 om foranstaltninger over for børnefamilier med særlige behov og fremsætte de forslag til ændringer, som måtte forekomme nødvendige eller ønskværdige. I kommissoriet blev der bl.a. henvist til, at bistandslovens regler om børn og unge ofte bringes i anvendelse i tilspidsede situationer, hvorfor det er af særlig vigtighed, at retssikkerheden er så stor som muligt på dette område.

Som ledetråd for udvalgets forslag angives følgende tværgående problemstillinger:

- krav til *retssikkerhed*, hvor forældrene og børnene vil have sammenfaldende interesser, når retssikkerheden skal være et værn mod vilkårlighed, magtfuldkommenhed og magtfordrejning fra det offentliges side,
- krav om *retsbeskyttelse* af børn, forstået som et retligt værn imod overgreb mod børn og imod opvækstvilkår, der skader barnets sundhed eller udvikling, dette i erkendelse af, at udbyggede retssikkerhedsgarantier undertiden kan være ensbetydende med en ensidig varetagelse af forældrenes interesser,

[Socialministeren]

- større *målrettethed* i indsatsen for børn og unge ved formulering af en række retlige krav til sagsbehandlingen og krav af indholdsmæssig karakter på forskellige stadier af en børnesags udvikling,
- behov for at få sondret mellem »rigtige anbringelser« uden for hjemmet og anbringelser, der nok i det ydre fremtræder som en placering af barnet eller den unge uden for hjemmet, men hvor det er både u hensigtsmæssigt og upåkrævet at lade foranstaltningen være omfattet af de særlige regler, der gælder for anbringelser.

Udvalget stillede på denne baggrund en række konkrete forslag til ændringer. Lovforslaget følger i det væsentlige udvalgets forslag. Efter overvejelser og i lyset af de øvrige forslag er der dog ikke fundet et reelt behov for at medtage udvalgets forslag om at give en ung, der er fyldt 15 år, adgang til at søge og få rådgivning, selv om forældrene modsætter sig dette. Det er her regeringens opfattelse, at den gældende regel i bistandslovens § 28 på tilfredsstillende vis imødekommer børns og unges behov for almindelig rådgivning.

Det nu foreliggende lovforslag indeholder forslag om

- en tydeliggørelse af, at kommunalbestyrelsen har ansvaret for at yde hjælpen, hvad enten den ydes i hjemmet eller i form af en anbringelse, og en bevarelse af amtsrådets rådgivende funktioner i forhold til kommunalbestyrelsens opgaver,
- understregning af undersøgelsens betydning for vurderingen af, om familien har behov for tilbud og i bekræftende fald hvilke,
- en udbygget beskrivelse af de enkelte foranstaltninger og dermed større gennemsækelighed med hensyn til den hjælp, der kan tilbydes forældre og børn,
- større målrettethed i indsatsen i form af indførelse af et krav om, at der skal foreligge en plan forud for en anbringelse, og at et samtykke til en anbringelse skal omfatte formålet med anbringelsen,
- en tydeligere sproglig udformning af de materielle kriterier for såvel frivillige som tvangsmæssige foranstaltninger,
- øgede krav til sagsbehandlingen i form af lovfæstede krav til indstillingen om en tvangsmæssig anbringelse,
- en præcisering og udbygning af retsstillingen under barnets eller den unges anbringelse uden for hjemmet for både forældremyndighedsindehaveren og den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden,
- ændrede regler for det organ, der træffer afgørelse om tvangsmæssig gennemførelse af foranstaltninger, hvor der stilles forslag om at fastholde afgørelseskompetencen i kommunalt regi, men samtidig styrke udvalgets uafhængighed af den øvrige kommunale virksomhed på det sociale område ved at stille særlige krav til udvalgets sammensætning og give dommeren en central placering i udvalget,
- indførelse af selvstændige partsbeføjelser til den unge, der er fyldt 15 år,
- en lovfæstet ret for børn, der er fyldt 12 år, til at udtale sig,
- forenkling af reglerne om privat familiepleje,
- ændring af reglerne for godkendelse af opholdssteder, således at disse opholdssteder i alle tilfælde skal godkendes af den stedlige kommunalbestyrelse.

Med lovforslaget lægges der op til en kvalificeret og målrettet indsats over for børn og unge og deres familier. Det er således et centralt punkt, at der med lovforslaget sker en styrkelse af sagsbehandlingen på en række vigtige stadier i sagsforløbet.

En vigtig forudsætning for, at kommunernes virksomhed på børneområdet kan få en mere målrettet karakter, er, at der foretages en grundig undersøgelse, så det hurtigt afklares, om der er behov for at iværksætte foranstaltninger, og i givet fald hvilken hjælp der vil være egnet til at løse de konstaterede problemer.

I de tilfælde, hvor undersøgelsen viser, at en anbringelse vil være det bedste for barnet, foreslås, at der opstilles en plan for barnets ophold. I planen angives det formål, der ønskes opnået med anbringelsen, herunder dens tidsperspektiv og den støtte til barnet eller den unge og familien, som er nødvendig for at nå formålet med anbringelsen.

Det gælder generelt for lovforslaget, at der lægges op til en større åbenhed over for forældrene og et samarbejde med disse om de nødvendige foranstaltninger. Kommunen skal derfor løbende orientere forældrene og barnet eller den unge. Det er særlig vigtigt, at kommu-

[Socialministeren]

nen orienterer om de oplysninger, der indhentes til brug for forelæggelse af sagen med henblik på tvangsmæssig gennemførelse af en foranstaltning.

Behovet for gennemskuelighed er også baggrunden for forslaget om, at der i selve lovteksten sker en tydeliggørelse af betingelserne for at kunne gennemføre en anbringelse tvangsmæssigt. Forslaget er først og fremmest klarhedsskabende og lægger ikke op til en ændring af den praksis, der er udviklet i Ankestyrelsen og landsretterne på baggrund af den gældende bestemmelse i bistandslovens § 123, stk. 1.

Lovforslaget er udarbejdet med udgangspunkt i betænkningens forslag om at fastholde beslutningskompetencen i kommunalt regi. Afgørende for dette valg har været, at der fortsat bør være en væsentlig lægmandsindflydelse på beslutningerne. Som led i en styrkelse af retssikkerheden stilles der forslag om at give dommeren og den pædagogisk-psykologiske konsulent stemmeret. Disse sagkyndige bliver hermed fuldgældige medlemmer af det udvalg, der i forslaget benævnes børn og unge-udvalget. For yderligere at styrke dette udvalgs uafhængighed foreslås det, at de medlemmer (og stedfortrædere), der udpeges af kommunalbestyrelsen, ikke samtidig må være medlemmer af det udvalg, der efter § 2, stk. 2, i den sociale styrelseslov behandler sager vedrørende børns og unges sociale forhold. Udvalget vil således få kommunalbestyrelsesvalgte medlemmer, der ikke tidligere har haft indflydelse på den sociale forvaltnings behandling af sagen.

Dommeren tillægges efter forslaget en central placering i børn og unge-udvalget og får som følge heraf en række nærmere fastsatte beføjelser.

Også i forhold til barnet og den unge foreslås væsentlige ændringer i forhold til gældende lov. En ung, der er fyldt 15 år, får partsstatus og mulighed for selv at udøve sine partsbeføjelser. Der stilles også forslag om, at den unge får ret til advokatbistand. Den unges advokat får således til opgave at varetage den unges interesser i overensstemmelse med den unges egne ønsker.

Børn, der er fyldt 12 år, får efter forslaget en egentlig høringsret, der indebærer, at der altid skal finde en samtale sted med barnet, inden der træffes en afgørelse. Denne obligatoriske høringsregel for barnet indebærer, at der altid

skal gives et tilbud om en samtale, men barnet eller den unge afgør selv, om tilbudet skal udnyttes. Der er altså ikke tale om, at barnet er forpligtet til at udtale sig.

Efter forslaget ophører foranstaltninger for børn og unge som hovedregel ved det fyldte 18. år. En ny bestemmelse sikrer dog, at unge, der er fyldt 18 år, og som har svære psykiske eller sociale vanskeligheder, også i fremtiden i en periode skal kunne tilbydes støtte i form af dag- eller døgnophold.

Lovforslaget indeholder endvidere forslag vedrørende finansieringen af udgifterne til foranstaltninger for børn og unge. Det foreslås, at den delte finansiering mellem kommuner og amtskommuner kommer til at omfatte alle foranstaltninger for børn og unge bortset fra udgifter til dagtilbud, der foreslås finansieret 100 pct. af kommunerne. Statens nuværende andel af finansieringen af de forebyggende foranstaltninger ophører således.

Formålet med finansieringsændringen er, at forebyggelse og anbringelse uden for hjemmet finansieres på samme måde, således at kommuner og amtskommuner i samarbejde kan tilrettelægge en hensigtsmæssig og fleksibel indsats over for børn og unge med større vægt på de forebyggende foranstaltninger i forhold til anbringelser uden for hjemmet. En ensartet finansiering uden statslig refusion vil sikre neutralitet i valget af foranstaltninger og vil øge tilskyndelsen til, at kommunerne samarbejder om de økonomisk og ressourcemæssigt mest hensigtsmæssige foranstaltninger.

Til brug for beregningen af størrelsen af de beløb, der skal overføres som følge af forslaget om ændret finansiering, er der iværksat en undersøgelse af sammensætningen af udgifterne til forebyggende foranstaltninger og af størrelsen af kommunernes udgifter til personlig rådgiver. Resultaterne heraf vil indgå i lovarbejdet.

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget, herunder af forslaget om at ændre finansieringen, vil blive forhandlet med de kommunale parter.

Der har været stor forhåndsinteresse for forslaget, og jeg har noteret mig de forskellige tilkendegivelser. Det er mit håb, at lovforslaget vil give anledning til engagerede og konstruktive drøftelser.

[Socialministeren]

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 29/1 92 om fiskeripolitikken.
(Redegørelse nr. R 9).

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Det danske fiskerierhverv har i øjeblikket vanskelige vilkår, som stiller store krav til EF's fælles fiskeripolitik og den nationale forvaltning af fiskeripolitikken.

Det er regeringens hensigt at arbejde på at forbedre fiskerierhvervets vilkår gennem følgende tiltag:

1. Færre skibe – større kvoter til de enkelte fartøjer.

Udviklingen i fangstmulighederne for danske fiskere nødvendiggør, at bestræbelserne øges med henblik på at nedbringe den generelle fiskerikapacitet. Derved kan vilkårene for den resterende del af fiskerflåden forbedres.

I finansloven for 1992 er der afsat en tilsagnsramme til ophørsstøtte på i alt 140 mio. kr. med et EF-bidrag på 70 pct. af beløbet.

Tilsagnsrammen for 1991 udgjorde 100 mio. kr., og beløbet for 1992 er således udtryk for, at reduktion af den generelle flådekapacitet er blevet oprioriteret af regeringen. Af rammen for 1992 er der pr. 15. januar 1992 givet tilsagn om støtte på i alt 100 mio. kr.

I tidligere år har den nationale støtte til ophør udgjort den begrænsende faktor for antallet af fartøjer, som kunne opnå tilsagn om ophørsstøtte. Regeringen er indstillet på, at dette ikke skal være tilfældet i 1992. Hvis antallet af fartøjer, som ansøger om ophørsstøtte i 1992, overstiger det antal, som kan finansieres via det på finansloven angivne beløb, vil regeringen søge at tilvejebringe ekstra midler til ophør. Såfremt der ved drøftelser med partierne omkring finanslovaftalen kan opnås tilslutning til finansiering heraf, vil regeringen i løbet af 1992 afsætte en tilsagnsramme på yderligere ca. 100 mio. kr.

2. Nye fartøjer til fiskerflåden.

Samtidig med tilpasningen af den generelle flådekapacitet i nedadgående retning er der

behov for at videreføre overvejelserne vedrørende fornyelse af fiskerflåden.

Fiskerflåden har en høj gennemsnitsalder – ca. 30 år – og en del fartøjer er utidssvarende med deraf følgende problemer bl.a. i relation til brændstofforbrug og arbejdsmiljø.

Fornyselsen af fiskerflåden bør dog kun tillades i et behersket tempo og under hensyntagen til fiskerimulighederne. Det bør således tilstræbes, at nybygninger kun gennemføres, når de er målrettede mod fiskerier, hvor der vil være uudnyttede fangstmuligheder i årene fremover. Dette omfatter ukvoterede fiskearter og arter, hvor kvoterne ikke udnyttes fuldt ud.

Den nuværende 5-års-regel (§ 3 i lov nr. 222 af 22. april 1987) udelukker fartøjs ejere, som har modtaget ophørsstøtte, fra i en periode på 5 år at indføre et nyt fartøj i den danske fiskerflåde.

Det er regeringens hensigt at fremsætte lovforslag, der lemper denne regel, således at ophørsstøtten, når visse betingelser er opfyldt, umiddelbart kan anvendes til investering i et nyt fartøj.

Det afgørende er, at nettoresultatet bliver en reduktion i fartøjskapaciteten, en bedre udnyttelse af fangstmulighederne samt forhindring af en spekulativ udnyttelse af ophørsordningen.

Regeringen vil videreføre drøftelserne med fiskerierhvervet med hensyn til, hvordan fornyelse af fiskerflåden kan påbegyndes på en forsvarlig måde under hensyntagen til fangstmuligheder og samlet kapacitet.

Til orientering vedlægges notat om udviklingen i den danske fiskerflåde i perioden 1986–91. (Ikke optrykt her).

3. Tilnærmelse af beskatningen af fiskere til beskatningen af andre søfolk.

Med den gældende skattelovgivning beskattes fiskere efter samme regler som andre skatteydere. Fiskere er således ikke omfattet af de lempeligere beskatningsregler, som gælder for søfolk. Fiskernes særlige arbejdsvilkår ved arbejde på havet kan imidlertid på mange områder sidestilles med søfolkenes, herunder specielt, at erhvervets udførelse ofte kræver ophold borte fra hjemmet i længere perioder.

På denne baggrund ønsker regeringen at tilnærme beskatningen af erhvervsfiskere til beskatningen af søfolk, som sejler i nærfart.